

Budete mi svědky

Hošťálková 3.2.2019

Text: Sk. 1,4-8; Čtení: Jan 20,19-23; Vstupní slovo: Mat. 11,28; Poslání: Ef. 2,17-22; Požehnání: Nu. 6,23-26; Písně: 604; 179; 622; 482; 489 Písně při VP: 697; 638; 500

1. Úvod

Pán Bůh měl a má na tomto světě svou církev. Bylo tomu za dob starozákonního Izraele a je tomu i dnes. Starozákonní Izrael byl především společenstvím církve víc než národním společenstvím. Národ Izrael byl tedy hlavně a především církví a měl se řídit Božím zákonem, Božími svědectvími. My v současné době máme církev a stát, národ rozdělené. V naší době je to dobré a užitečné. Víme, že v historii, evropské i obecnější tomu tak nebylo a někde ani není. Víme to z doby končící rakousko – uherské říše, kdy bylo uplatňováno tzv. spojení „trůnu a oltáře“. Jaké to bylo si jistě nevzpomínáte, protože jsme ještě nebyli na světě, ale víme o tom. Je tedy otázka, jaké postavení, nebo spíš úkol má Kristova církev v tomto světě, přesněji řečeno v naší společnosti, tedy na místě, kde nyní žijeme my, ty, já osobně, kde jsou sbory, společenství, farnosti církve, či ať se jak chce nazývá. Čím jsme a čím tedy být máme, aby naše víra nebyla jen jako teorie, pěkné zásady, třeba hezká poezie, nebo filosofie, či něco podobného. Co po nás tedy Pán Bůh, Pán Ježíš chce a k čemu nás, mne, tebe posílá?

2. Svědci a světci

To, k čemu Ježíš Kristus posílá svou církev a tedy i své jednotlivé učedníky, je možné vyjadřovat různě a s různými důrazy na činnost a službu svého lidu. Jistě jste se s nimi setkali a setkáváte. Je zdůrazňováno zvěstování evangelia, evangelizace lidí, kteří v Krista nevěří, je zdůrazňována konkrétní služba potřebným lidem, je zdůrazňována modlitba a její důležitost, jsou zdůrazňovány chvály a zpěvy. Jistě jsou všechny tyto služby důležité. Chtěl bych však, abychom se zastavili u jednoho zásadního poslání církve, tak jak jsme je četli z oddílu 2. čtení, textu ke kázání, z první kapitoly Skutků apoštolů. Tam jsme četli o tom, jak Ježíš odchází po 40 dnech po vzkříšení ke svému Otci. Apoštolové se ho ptají na konkrétní věc, totiž na obnovu království pro Izrael a Ježíš jim jako i jindy odpovídá jinak, než by čekali. „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.“ Dostanete sílu Ducha a budete mi svědky. To byla vlastně poslední Ježíšova slova, než odešel. Myslím si, že v těchto slovech je shrnuto to zásadní poslání pro církev, pro jednotlivé křesťany, tedy i pro nás, pokud se za křesťany počítáme. Je v tom zvěstování evangelia, konkrétní služba lidem, modlitba i chválení Boha a další věci. Máme tedy být svědky pro Ježíše Krista, našeho Pána. Na křesťany, kteří svou víru berou vážně, se pohlíží jako na ideální lidi, kterými mají a musí být, když v Boha věří. Požaduje se, aby byli bezchybnými, aby byli světci, v tom smyslu, jak na ně pohlíží třeba římská církev. Ale Ježíš své učedníky posílá, aby byli svědky a dosvědčovali, co s nimi a jim Pán Bůh udělal.

3. Svědectví – o tom, co je

Ovšem slovo „svědectví“, tedy být „svědky“ může opět znít jako obecný, málo říkající pojem. Jistě, je to pojem z oblasti soudnictví, nicméně, nestojíme jako křesťané v podobné situaci? Nejsme za svá slova a činy souzeni i odsuzováni svým nekřesťanským okolím? Myslím tím na různá prohlášení typu: „Ty chodíš do kostela a podívej se co děláš a jak mluvíš! To si říkáš křesťan? Fuj!“ Na jednu stranu je potřeba takhle posuzující a odsuzující slova brát vážně, nejsme ideální, což jistě není žádná omluva; na druhé straně jsou taková vyjádření našich nevěřících spoluobčanů vlastně jejich únikem a sebeobhajobou vlastního třeba pochybného jednání. Myslím, že se upřímně snažíme žít podle toho, jak nám to ve svém Slově ukazuje náš Pán, Ježíš Kristus; a že se nám to tak často nedaří, to si upřímně přiznejme. Ovšem nejsme světci, tedy lidé bezhříšní, chybujeme a proti mnohému se prohřešujeme. Koneckonců ani lidé v historii, kteří se snažili žít bezhříšný život, a jsou považováni za světce, upadali do různých pokušení a propadali jim. Ale jak jsme si zdůrazňovali, a jak jsme to četli z úvodu Skutků

apoštolů, Ježíš svým učedníkům dává pověření, aby byli svědky. A to mluví i k nám, že jsme povoláni a voláni k tomu, abychom právě ve svých nedostacích a proviněních ukazovali a prokazovali, že věřit v Ježíše Krista je skutečnost velmi potřebná a užitečná. Padáme a smíme znovu povstávat a jít dál, protože Pán Bůh je s námi se svým Duchem svatým. To připomínal a zdůrazňoval Ježíš apoštolům, když odcházel ke svému Otci: „Přijmete Ducha svatého a budete mi svědky“. Nejsme ve svých životech, ve svých těžkostech, sami, Bůh přichází a je s námi. To je naděje, to je výhled pro budoucnost; jinak bychom se uzoufali.

4. Teorie a praxe

Při vyslovení slova „svědectví“ jsme v pokušení brát tuto věc jako záležitost jen slov. Ano, je to záležitost slov, jenže nejen slov. Když mluvíme, a třeba pěkně a správně, tak to ještě může být málo, pakliže to není doprovázeno životem; úmyslně neříkám skutky. Pak se naše slova stávají svým způsobem nevěrohodnými a lidé kolem to vidí a upozorní nás na to, ať s dobrým nebo zlým úmyslem. Naše slova necht' doprovází náš život. Jinak pak můžeme slyšet to, co jeden člověk, myslím, že to už bylo ve starověku, řekl druhému: „Příteli, tvé činy mluví tak hlasitě, že neslyším tvá slova“. Na druhou stranu své vyznání slovy nemůžeme zamčít. Opět jeden příběh: Jeden křesťan si řekl, že hlavně, aby bylo vidět jeho odlišné jednání od druhých a slova o tom, že věří už být nemusí. Jednou za ním přišel jeho známý a říkal mu: „Poslyš, všiml jsem si, že jsi nějaký jiný.“ - „Ó Pane díky, teď bude příležitost, něco říct.“ - „Všiml jsem si, že jednáš a žiješ úplně jinak.“ - „Díky Pane, teď bude příležitost!“ - „Jsi fakt jiný, ty jsi vegetarián!“ Tolik krátký příběh. Slovo a naše jednání má jít ruku v ruce, i když si uvědomujeme, že nejsme lidmi ideálními. Teorie a praxe – to souvisí. Slovo o Kristu, o pozvání k víře v něho necht' provází naše jednání. A může to být docela prosté, třeba, že se na někoho usmějeme, pozdravíme jej a jdeme s ním kousek cesty. A je to bezpochyby praktická služba a pomoc třeba v Diakonii, Charitě, či podobně. Tak se naše svědectví stává praxí a to ve slovech i činech.

5. Aby - protože

Z toho všeho, jak o tom teď mluvíme, může vzniknout dojem, že být svědkem znamená úsilí naplnit dané požadavky a předpisy a tím si vlastně zajistit Boží přízeň a jeho záchranu, tedy spasení. Ale ouha, tak bychom se dostali do Starého zákona a i podle slov apoštola Pavla z dopisu Římanům vlastně do zoufalství; „bídny já člověk, kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti“. To poznal Pavel, to poznali mnozí po něm, to poznáváme i my, pakliže se snažíme ze svých sil naplnit Boží požadavky. Pavel však v oné 7. kapitole k Římanům pokračuje a píše: „Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho!“ Základ pro naše životy, i pro naše svědectví, je jedině v oběti a zmrtvýchvstání našeho Pána. Z toho, že jej chceme poslouchat a být jeho svědky nevyplývá, že bychom si to mohli zasloužit záchranu, spásu; vyplývá to z Boží milosti. Pána Boha posloucháme ne proto, abychom si zasloužili spasení, záchranu, ale proto, že v Ježíši Kristu máme tento nekonečně velký dar připravený a daný. Když od někoho dostanete nějaký dar a vy víte, že vás má rád, pak mu z vděčnosti uděláte, co mu na očích vidíte. Když si uvědomím, co pro mne Pán Bůh udělal, a v Ježíši Kristu mi připravil spasení, pak už mně nikdo nemusí povídat, že jej mám poslouchat; dělám to z vděčnosti. A abychom v tom nebyli sami, abychom byli vděčnými svědky Ježíše Krista, dává nám svého Ducha svatého. Bez Ducha svatého bychom se v tom hodně plácali a motali.

6. Závěr – hle jak se milují

Můžeme oprávněně říci, že klíčem k tomu všemu je láska. Bůh nás měl skutečně tak rád, že obětoval svého Syna, sám sebe. To si to uvědomme a to přijměme. V prvním čtení jsme si připomínali událost, kdy Ježíš po vzkříšení přichází ke svým učedníkům, kteří měli strach a to první, co jim poví je „pokoj vám“. Dále jim dává své poslání - „jako mne poslal Otec, tak já posílám vás“ a dává jim své zmocnění - „přijmete Ducha svatého“. Poslání, které Ježíš svým učedníkům dává je prosté - „odpouštějte“. A právě v odpuštění se projevuje láska, láska, která maže provinění, vyrovnává cesty a zasypává příkopy. Není to snadné, ale Ježíš k tomu svým učedníkům zaslubuje a dává Ducha svatého. Odpuštění vůbec neznamená, že bych musel souhlasit s tím, co mně nebo komukoliv jinému ten který člověk provedl; znamená otevření klece, vězení, ve kterém jsme se ocitli a ve které se ocitl ten, který se provinil. A tady začíná

láska; u odpuštění. To je také to dobré svědectví, ke kterému Ježíš posílá své učedníky. Odpuštění lidem kolem nás a odpuštění i sobě samému. Když odpouštíme, tak otevíráme dveře k lásce, k tomu, abychom milovali. O prvních křesťanech, tak se to traduje, jejich pohanské okolí řeklo: „hle, jak se milují“. To je asi to nejlepší svědectví církve a sboru, když lidé kolem poví - „oni se tam mají rádi“. Bude-li to tak, pak se nemusíme bát, že naše kostely, či modlitebny zůstanou prázdné. A řekl bych, že to je naplnění poslání Ježíše Krista pro jeho učedníky – aby prokazovali lásku jeden druhému, bez ohledu na sympatie, či antipatie, a to svými slovy a tím, co prakticky dělají. Přijměte Ducha svatého a budete svědky Ježíše Krista.